

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a IV-a după Paști

Evangelhia Duminicii Slăbănogului (a patra după Paști) Ioan 5, 1-15

În vremea aceea, fiind sărbătoare, s-a suit Iisus în Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda și care avea cinci pridvoare. În aceste pridvoare zăceau mulțime multă de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei, căci un înger al Domnului se pogora din când în când în scăldătoare și tulbura apa; și cel care intra întâi după tulburarea apei se făcea sănătos, orice de ce boală era cuprins. Atunci era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Pe acesta, văzându-l zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, l-a întrebat Iisus: voiești să te faci sănătos? Răspuns-a Lui Bolnavul: Doamne, nu am pe nimeni ca să mă bage în scăldătoare, când se tulbură apa; așa că până când merg eu, altul se pogoră înaintea mea. Iisus a zis către el: scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și în clipa aceea s-a făcut omul sănătos și și-a luat patul său și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: este zi de sâmbătă și nu-ți este iertat să iei patul. El le-a răspuns: Cel care m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: ia-ți patul tău și umblă. Ei l-au întrebat: cine este omul care ți-a zis: ia-ți patul tău și umblă? Dar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceea Iisus l-a găsit în templu și i-a zis: iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple și mai rău. Atunci omul s-a dus și a spus iudeilor că Iisus este cel care l-a făcut pe el sănătos.

Să se veselească
cele cerești și să se
bucure cele
pământești. Că a
făcut biruință cu
brațul Său Domnul,
călcat-a cu moartea
pe moarte. Cel întâi
născut din morți S-
a făcut, din
pântecul iadului
ne-a izbăvit pe noi
și a dat lumii mare
milă.

*Troparul Invierii,
Glas 3*

Miercuri în a patra săptămână după Paști: Înjumătățirea Praznicului

Numele acestei sărbători este legat de faptul că se află la jumătatea distanței temporale între Învierea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt, în corespondență cu vechea sărbătoare a Corturilor, a treia ca importanță între sărbătorile evreiești, după Paști (rememorarea trecerii prin Marea Roșie) și Cincizecime (rememorarea primirii Legii pe Muntele Sinai de către Moise). Sărbătoarea evreiască a Corturilor, numită și a Secerișului, avea menirea de a aduce aminte evreilor de ocrotirea Domnului pe timpul traversării pustiului Sinai.

Prezent în Ierusalim la această sărbătoare, Mântuitorul face chemarea: "Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea." (Ioan 7,37), cu referire la lucrarea de mai târziu a Duhului Sfânt. Interpretarea patristică arată că prin această chemare, Domnul Iisus Hristos se înfățișează pe Sine ca Izvor al Înțelepciunii. E și motivul pentru care El este numit în cântările Bisericii „Cuvântul și Înțelepciunea lui Dumnezeu”. Întru cinstirea acestei calități a Domnului Hristos au fost înălțate multe biserici cu numele Sfânta Sofia - Sfânta Înțelepciune. Deși există în calendar și sfinte cu numele Sofia, marile catedrale, precum celebra Sfânta Sofia din Constantinopol (Istanbulul de azi) sunt închinare Fiului lui Dumnezeu, izvor al înțelepciunii noastre.

Toate aceste biserici și catedrale își serbează hramul în Miercuria Înjumătățirii Praznicului.

Pr. Mihai Mărgineanu

Să ne biruim propriul egoism prin rugăciunea pentru celălalt

Duminica a patra după Paști ne introduce în partea a doua a perioadei pascale în care suntem chemați nu doar a ne încredința de Învierea din morți a Domnului Hristos, ci și a ne folosi de Înviere fiecare dintre noi. Frumoasă-i sărbătoarea Sfințelor Paști! Dar cât de frumoasă devine atunci când capătă un ecou, o concretizare în viața personală a fiecăruia dintre noi. De aceea, cele trei duminici care vor urma vor avea în vedere persoane care au beneficiat de prezența Mântuitorului Iisus Hristos în viața lor și mai cu seamă, persoane care purtau asupra lor un verdict al irecuperabilului: slăbănogul de la Vitezda, femeia samarineancă și orbul din Ierusalim. Fiecare dintre ei purta această pecete a irecuperabilului. Pentru nici unul dintre ei, omenește vorbind, nu mai era nimic de făcut pentru a le schimba condiția umană. Slăbănogul era paralytic, incapabil a se mai mișca, căruia nimeni nu i-ar mai fi dat nici o șansă, femeia samarineancă, deși deplin sănătoasă, aparținea unui neam, unei culturi și unei credințe greșite, condamnată irevocabil spre pierzanie, iar orbul se născuse orb, trăise toată viața și nimeni nu ar mai fi putut să schimbe ceva în viața lui. În toate cele trei cazuri, întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos a adus înviere, adică schimbarea în bine pe care simți nevoia să o vestești, să o împărtășești tuturor. Fiecare din cei trei a recunoscut lucrarea lui Dumnezeu în viața lor și fiecare a vestit semenilor, asumându-și lucrare apostolică.

Scăldătoarea Vitezda era un loc unde speranța și optimismul ar fi trebuit să predomină, întrucât acolo se vindeca orice boală. Și totuși, Scăldătoarea de la Vitezda era un loc de mare tristețe. O tristețe generată de faptul că acolo erau adunate atâtea suferințe umane. Nu aveai unde să îți odihnești privirea pe un chip luminos și sănătos. Toți erau suferinzi, toți erau încercați de neputințe, de crucea grea a bolilor. Dar, nu numai pentru aceasta era trist locul acela, ci și pentru faptul că, acolo, dintre toți cei care veneau, doar câte unul, din când în când, la vreme rânduită, prin pogorârrea îngerului în apa scăldătoarei, tulburându-se apa și aruncându-se acela în scăldătoare, se făcea sănătos.

Așadar, se vindeca orice boală, dar nu se vindecau toți: asta era drama pe care o trăiau bolnavii de la Vitezda ! Dar tristețea locului acela era cu mult mai mare, căci adevărata nefericire era dată de un fapt mult mai grav decât bolile. În cele cinci pridvoare, zăcea mulțime multă de bolnavi, așteptând ca într-o competiție tulburarea apei ca semnal de start. Marea nefericire consta în faptul că tocmai această competiție umană făcea astfel încât nu se vindeca cel mai bolnav, nici cel care era mai marcat de suferință, ci, paradoxal, se vindeca cel care era mai puțin bolnav, mai în putere, mai vioi, care putea să se deplaseze mai repede și să se arunce în scăldătoare la momentul oportun.

Dramatică întâlnire la Vitezda: între nemărginita iubire a lui Dumnezeu și interesul, mai bine zis, egoismul uman ! Acolo, Dumnezeu împărțea vindecarea, dar egoismul uman, o redistribuia cu totul altfel. Nimeni din

cei de acolo nu venise la scăldătoare pentru a se îngriji de suferința celorlalți, ci fiecare vorbea despre sine, se gândea doar la sine, cum să o ia înaintea tuturor spre vindecare.

La întrebarea pusă de Mântuitorul: *voiești să te faci sănătos ?*, omul bolnav răspunde descriind suferința sa: *Doamne, nu am pe nimeni ca să mă bage în scăldătoare, când se tulbură apa.* Era într-o mulțime mare de oameni și el se plângea că nu are om care să îl ajute. Cât de ciudați suntem noi, oamenii !

Era un om păcătos, avea să i-o spună chiar Mântuitorul în templu, care îi indică faptul că tocami păcatele au fost la baza suferințelor sau neputințelor sale trupesti. A biruit însă prin perseverență. Nu a plecat de la Vitezda, ci a rămas acolo așteptând. A avut credința statornică și tare că Dumnezeu nu l-a uitat, nu îl va lăsa să sufere până la sfârșit. Pentru această credință neclintită și puternică a aceluia slăbănog a venit Mântuitorul. Domnul Iisus a vindecat la Vitezda doar un singur om din toată acea mulțime de bolnavi. De ce ? Pentru a atrage atenția tuturor celorlalți că nu s-au gândit și la cel care de treizeci și opt de ani aștepta un braț al semenului care să-l ajute.

Tristețea de la Vitezda are în veacul în care trăim tendința de a se generaliza. Toți ne aflăm într-o competiție a egoismului. Fiecare se vede pe sine, gândește la sine, se urmărește pe sine, mai puțin ne îndreptăm privirea spre suferința celor din jur sau de ce nu, spre starea celor din jur. Trăim dramatic această interferență a egoismului nostru cu al celor din jur. Hristos a murit pe cruce nu pentru Sine, ci pentru noi, oferindu-ne modelul spre al iubirii față de semenii. Nu poți să te iubești pe tine și să te amăgești în același timp că ești un om credincios. Iată, Biserica ne cheamă la rugăciune să fim împreună. Nu doar pentru a ne folosi de rugăciunea celorlalți. Cultul divin public, rugăciunea în comun fac parte dintru început din viața Bisericii, pentru a ne permite a lua act și de neputințele și suferințele celor din jurul nostru.

Ne cere insistent rânduiala creștină să ne rugăm pentru semenii, să urmărim necazurile, suferințele, tulburările lor. Poate nu îi putem ajuta cu bani sau lucruri materiale, dar îi putem ajuta cu rugăciunea noastră. Chiar și rugăciunea personală, emblemă a propriei personalități, trebuie să includă cereri pentru cei pe care considerăm că au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Spunea inspirat cineva: *Spune-mi pentru ce te rogi lui Dumnezeu și eu îți voi spune ce fel de om ești, cât ești de egoist.* Pentru că rugăciunea către Dumnezeu nu este un exercițiu verbal sau mental, ci este o stare care ne angajează în realitatea spirituală a noastră și a celor care au nevoie de noi. Rugăciunea te așează pe realitate, îți deschide un larg orizont înțelegerii vieții semenilor și a propriei vieți. Nu mai luăm în seamă pe cei din jur când ne rugăm. Prea multe idealuri, prea multă amăgire, prea multe păreri și nu mai știi cât este de adevărat ceea ce trăiești. De aceea, iată, prezența Mântuitorului Iisus Hristos la Vitezda a vindecat doar un singur om, dar a provocat adânc conștiința celorlalți, spre a se cerceta pe ei înșiși în ce măsură sunt capabili să depășească, măcar atunci când este vorba de rugăciune și credință, limitele propriului egoism.

Pr. Mihai Mărgineanu

Pelerin la Hramul unui așezământ din insula Creta - Mănăstirea Chrysopigi din Chania

Precum se știe, în prima zi de Vineri după Praznicul Învierii Domnului, Biserica Ortodoxă sărbătorește Izvorul Tămăduirii, în amintirea minunilor săvârșite de Maica Domnului, cei bolnavi dobândind însănătoșire grabnică.

Anul acesta, am avut prilejul, aflându-mă în stagiu de practică la doctorat în Chania, Creta, să particip și la Hramul Mănăstirea Chrysopigi. Am fost plăcut impresionată de mulțimea de pelerini care au pășit cu respect și credință pragul acestui așezământ monahal, la moment de mare sărbătoare. Această mănăstire a fost construită la mijlocul secolului al XVI-lea de către John Servieta Hanioti (Ioan Hartofilaxul), doctor în medicină și filozofie, persoană importantă a timpului său, cu mare influență asupra societății din Chania. La început, așezământul a fost chinovie de monahi, dar în anul 1976, mănăstirea a fost transformată în chinovie de maici și renovată din temelii, egumenă fiind Gherontisa Theosémni (+ 2000).

În seara zilei de *joi, 5 mai a.c.*, Slujba Vecerniei și a Litiei a fost oficiată în sobor, condus de Înaltpreasfințitul Părinte Justin, Mitropolit de Nea Krini și Kalamaria și Înaltpreasfințitul Părinte Damaschin, Mitropolit de Kydonia și Apokoronas.

Slujba Sfintei Liturghii din Ziua Hramului, respectiv, *vineri, 6 mai a.c.*, a fost oficiată de asemenea, în sobor, fiind mai mulți preoți invitați și condus de Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop de Creta, Înaltpreasfințitul Părinte Justin, Mitropolit de Nea Krini și Kalamaria și Înaltpreasfințitul Părinte Damaschin, Mitropolit de Kydonia și Apokoronas.

După Sfânta Liturghie, am participat cu toții la Procesiunea cu Icoana Izvorului Tămăduirii, desfășurată în jurul bisericii. La finalul acesteia, Înaltpreasfințitul Părinte

Damaschin, Mitropolit de Kydonia și Apokoronas, a împărțit tuturor pelerinilor prezenți, în semn de binecuvântare, pachetele cu iconițe, anafură, ouă roșii și tsourekî (pâinea tradițională de Paști în Grecia).

Am încercat să aflu mai multe despre acest sfânt lăcaș, pe care doresc să vi le împărtășesc. De-a lungul secolelor, Mănăstirea Chrysopigi din Chania a cunoscut atât perioade de înflorire cât și de declin. A suferit multe invazii și atacuri din partea turcilor și germanilor care au ocupat Creta.

Alături de viața liturgică zilnică, astăzi, maicile se ocupă cu iconografia, pictura în frescă, sculptura în piatră, hagiografia, restaurarea cărților vechi și a icoanelor, legătoria și broderia bisericească, apicultura, fabricarea lumânărilor, tămâiei și a săpunului natural.

O altă activitate importantă a mănăstirii este publicarea de cărți. Cărțile care conțin cuvintele Sfântului Porfirie din Kavsokalyvia au fost traduse în mai mult de douăzeci de limbi.

De asemenea, mănăstirea a devenit larg cunoscută pentru acțiunile sale ecologice și de mediu. Maicile cultivă terenurile mănăstirii, folosind metode de agricultură ecologică. Produsele ecologice obținute în mănăstire oferă hrană pentru comunitate, dar pot fi achiziționate și de vizitatori. Uleiul de măsline bio este unul dintre produsele cele mai apreciate.

Comunitatea calugărească dorește să contribuie la formarea unei conștiințe ecologice, prin programe de educație ecologică destinate elevilor, studenților, precum și altor grupuri de tineri.

Vasilica Onofrei, corespondență directă din Chania, Creta

Publicație editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554,
 Iași, tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduț, tel. 0729 935 888
 Secretar redacție Vasilica Onofrei,
 tel. 0741 706 602, redactor_sef@yahoo.com
 www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
 susținerea acestei publicații, dar și pentru
 activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
 primim donații în contul IBAN RO38 RZBR
 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank
 Iași

Programul slujbelor în această săptămână

- **Duminică, 22 mai,**
 - ora 8.00, Slujba Sfintei Liturghii
 - ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului
- **Luni, 23 mai,** ora 18.00, Acatistul Sf.
 Ap. Toma
- **Marti, 24 mai,** ora 18.00, Acatistul
 Sf. M. Mc. Ecaterina
- **Miercuri, 25 mai,** ora 18.00,
 Acatistul Sf. Ap. Toma
- **Joi, 26 mai,** ora 18.00, Acatistul Sf.
 M. Mc. Ecaterina
- **Vineri, 27 mai,** ora 18.00, Acatistul
 Sf. Ap. Toma
- **Sâmbătă, 28 mai,**
 - ora 7.00, Slujba Sfintei Liturghii
 - ora 18.00, Slujba Vecerniei

2%

**Puteți direcționa 2%
 din impozitul pe
 venitul dvs. pentru
 lucrările și
 activitățile pe care le susține
 PAROHIA "TOMA COZMA"**

Sponsori:

27 mai, Sfântul Mărturisitor Ioan Rusul

Grafică realizată de
 Elena Gheorghiu Vornicu

bătrâneților – o viață fără prihană”. Împodobit, deci, cu înțelepciunea pe care o dăruiește Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau „ghiaur”, adică „necredincios”.

După multe peregrinări, moaștele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraș Procopie. (Sursa: doxologia.ro)

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârșitul veacului al șaptesprezecelea, pe timpul împărăției lui Petru cel Mare... Anul cel mai probabil al nașterii sale este 1690, și aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăznețul țar l-a întreprins împotriva turcilor în 1711. Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azovului, Sfântul Ioan a fost vândut unui ofițer superior turc care, era eparh în Procopie (actualul Urgüp) – Capadocia – Turcia), Asia Mică, aproape de Cezareea Palestinei. Întorcându-se în ținutul său, aga l-a luat cu sine și pe Ioan. Turcia se umpluse de nenumărate mulțimi de robi ruși care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor și cei mai mulți dintre ei, pentru a li se ușura puțin suferința, s-au lepădat de Hristos și s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan, însă, făcea parte dintre acei tineri pe care îi înțelepțește cunoașterea lui Dumnezeu, precum a spus Solomon:

„Bătrânețile cinșite nu sunt cele de mulți ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înțelepciunea este la om adevărata cărunțețe și vârsta

Tristă despărțire de Bogdan Ulmu

Parohia Toma Cozma regretă pierderea enoriașului și prietenului nostru, **Bogdan Ulmu**, personalitate marcantă a culturii ieșene, cunoscut și apreciat om de literatură și de teatru. *Sâmbătă, 21 mai a.c.*, în urma unei grele suferințe cauzate de o boală necruțătoare, Bogdan Ulmu a trecut la cele veșnice. Trist este faptul că acesta ar fi trebuit să fie prezent *astăzi, duminică, 22 mai*, de la ora 19.00, la Ateneul Tătărași, pentru a asista la premiera celei mai noi piese pe care a pus-o în scenă "O noapte furtunoasă", de Ion Luca Caragiale.

Ne vor rămâne permanent în memorie și în suflet, frumoasele colaborări pe care le-a avut cu parohia noastră, bucurând de atâtea ori inimile copiilor, în postura de Moș Crăciun, care niciodată nu a lipsit de la biserica noastră. De asemenea, inițiasem împreună proiectul organizării în parcul parohial a unor Seri de recital de poezie, cu participarea și a studenților săi.

Bogdan Ulmu și-a început studiile la Liceul nr. 32 din București, absolvit în 1970. Studiile universitare le-a făcut la I.A.T.C. București între 1971-1978. Și-a luat doctoratul la I.A.T.C. București pe care l-a susținut în martie 1998 cu teza "Caragiale, ludi cul". Din toamnă universitară 2006, devine profesor titular la Universitatea de Arte „G.Enescu”- Iași, activând la mai multe discipline. În iulie 2007 i se conferă calitatea de conducător de doctorat.

A fost membru titular al Uniunii Scriitorilor din România (din 1990) și UNITER (din 1995). Din anul 2007, a fost ales în stafful WAP (Uniunea Internațională a Păpușarilor, cu sediul la Praga. A fost și membru al Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru, al Uniunii Ziaristilor din România. Mai multe informații despre personalitatea celui care a fost Bogdan Ulmu, puteți citi pe: <http://bogdanulmu.eu/despre-mine/>.

Dumnezeu să așeze sufletul lui unde drepții se odihnesc!